

Sygn. akt V CZ 96/11

POSTANOWIENIE

Dnia 16 grudnia 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Krzysztof Pietrzykowski (przewodniczący)

SSN Marta Romańska

SSA Roman Dziczek (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa W. I.

przeciwko E. K., W. K., K. K.

i S. K.

o eksmisję,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 16 grudnia 2011 r.,

zażalenia pozwanej Elżbiety Kurpiel na postanowienie Sądu Okręgowego
w K.

z dnia 15 kwietnia 2011 r.,

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 15 kwietnia 2011 r. Sąd Okręgowy w K. w sprawie o eksmisję z lokalu mieszkalnego i zapłatę, odrzucił skargę kasacyjną pozwanej E. K. od wyroku tego Sądu z dnia 13 stycznia 2011 r. W uzasadnieniu wskazał, że roszczenia objęte orzeczeniem miały charakter majątkowy, a pozwana określiła wartość przedmiotu zaskarżenia na kwotę 5 140,98 zł. Skutkiem tego skarga kasacyjna, jako niedopuszczalna (art. 398¹ § 1 k.p.c.) podlegała odrzuceniu na podstawie art. 398⁶ § 2 k.p.c.

W zażaleniu od tego postanowienia E. K. podniosła, że wskazana w skardze kasacyjnej wartość przedmiotu zaskarżenia dotyczyła jedynie części orzeczenia – w przedmiocie zapłaty, natomiast orzeczenie dotyczące eksmisji miało charakter niemajątkowy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie nie jest uzasadnione.

Za utrwalony w judykaturze należy uznać pogląd, że sprawy o eksmisję podlegają przepisom postępowania cywilnego procesowego uzależniającym dopuszczalność zaskarżenia kasacyjnego od wartości przedmiotu zaskarżenia, nawet wtedy, gdy orzeka się w nich w przedmiocie uprawnienia do lokalu socjalnego (zob., m.in. postanowienia SN: z dnia 16 kwietnia 1997 r., II CZ 49/97, OSNC 1997, nr 11, poz. 169, z dnia 7 listopada 2000 r., I CZ 107/00, LEX nr 51337 i z dnia 8 stycznia 2009 r., I CZ 112/08, LEX nr 523628). Sprawa taka ma charakter majątkowy i stosuje się do niej przepisy o obliczaniu wartości przedmiotu sporu (zaskarżenia) w sprawach o wydanie przedmiotu najmu (por. art. 23 k.p.c. oraz w szczególności postanowienia SN: z dnia 8 kwietnia 1997 r., I CKN 18/97, OSNC 1997, nr 10, poz. 145, z dnia 6 czerwca 1997 r., II CKN 47/97, OSNC 1997, nr 11, poz. 180, z dnia 13 sierpnia 1997 r., I CZ 87/97, OSNC 1998, nr 1, poz. 15, z dnia 16 listopada 1998 r., I CZ 151/98, OSNC 1999, nr 5, poz. 95, a także wyrok SN z dnia 29 maja 1998 r., II CKN 789/97, LEX nr 50746 i uzasadnienie uchwały SN z dnia 7 grudnia 2007 r., III CZP 121/07, OSNC 2008, nr 12, poz. 37, zb. B).

W tej sytuacji, odmienne stanowisko pozwanej wyrażone w zażaleniu należało uznać za oczywiście chybione.

Przy takim stanowisku, wartość przedmiotu zaskarżenia powinna być odniesiona do wartości przedmiotu sporu, właściwej dla chwili wniesienia pozwu (por. postanowienie SN z dnia 14 listopada 1997 r., III CZ 82/97, Prok. i Pr. 1998, nr 6, poz. 38) , jeżeli nie doszło do dopuszczalnej zmiany powództwa. Taka zmiana w sprawie niniejszej, w zakresie relewantnym w sprawie, nie miała miejsca.

Ustalona w ten sposób wartość przedmiotu zaskarżenia nie może także naruszać art. 19 – 24 k.p.c., a naruszenie nie pozbawia Sądu Najwyższego prawa kontroli decydującego dla oceny dopuszczalności skargi kasacyjnej (zob. postanowienie SN z dnia 27 lutego 2002 r., I PKN 305/01, OSNP 2004, nr 4, poz. 65).

W pozwie łączna wartość przedmiotu sporu, obejmująca także kwotę 1000 zł dochodzonego pierwotnie odszkodowania za bezumowne korzystanie z lokalu, została określona przez powoda na kwotę 3000 zł, co oznacza, że wartość przedmiotu sporu w sprawie o eksmisję została określona i ustabilizowana w sposób wiążący pozwaną przy wnoszeniu środków zaskarżenia, na kwotę 2000 zł. Wysokość ta nie budzi zastrzeżeń w świetle art. 23 k.p.c.

Wobec powyższego skarga kasacyjna pozwanej jako niedopuszczalna w świetle art. 398¹ § 1 k.p.c., podlegała odrzuceniu (art. 398⁶ § 2 k.p.c.) w całości, o czym trafnie orzekł Sąd Okręgowy.

Z tych względów, na podstawie art. 398¹⁴ w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.